

PROLÓG

Predtým

Alfred sa poobzeral po kaviarni. Náznak jeho nervozity sa dal pozorovať na nepatrnom šúchaní palca o ukazovák.

Zavolať ich sem, musel to skúsiť, aby uviedol veci na správnu mieru. Predtým sa situácia vyhrotila a nemohli sa pohovárať. Gregoryho sestra bola tvrdohlavejšia ako jej brat a podľa toho, čo v Timbletone v posledných mesiacoch povyvádzala bez toho, aby si to Alfred uvedomil, sa zdala aj prefikanejšia, preto sa obával, že neprídu.

Alfred to mal zaraziť skôr. Podcenil Hallie i osobu, ktorá stála za ňou. Plánoval ich divadielko s Violet Ironsovou hrať dovtedy, kým mu neodovzdajú vzácny artefakt. Lenže nezískal to, čo potreboval, a nepomohol ani Gregoryho dcére.

Idalaine sa zahrávala s MOZ tak ľahkovážne, že keby neboli v stávke životy a Hallino bezpečie, dobre by sa na tom bavil a zo zákulisia by sledoval jej ďalšie kroky.

Gregoryho rodina, aj keď Alfredovi pridávala vrásky, ho fascinovala. Hallie bola rovnako neuveriteľná ako Idalaine. Mala sebavedomie, čaro a odvahu, ktoré pobláznili i jeho deti. Možno z Violet podvedome cítili staré puto, preto ich

to k nej ťahalo. Nepredvídal, aká charizmatická žena sa vyklúje z Gregoryho *kuriatka*. Tak veľmi sa zmenila, že ani on ju najprv nespoznal napriek tomu, že ho jej oči znepokojovali už po prvom stretnutí na branči. Tie oči sa mu zjavovali v snoch, až ho myseľ priviedla k jasným záverom. Čím častejšie ju stretával, o to intenzívnejšie vnímal podobnosť s Gregorym a Pearl. Prekvapilo ho, že Logan bol natoľko pozorný, až odhalil jej identitu. Bol do nej zamilovaný a láska býva väčšinou slepá aj hluchá v konfrontácii s pravdou.

Alfred zovrel päť na stole, keď si vybavil, čoho sa dopustila Adaline. Jeho jediná princezná a zároveň najväčší bolehlav.

Alfred sa cítil previnilo za to, ako ju pokarhal, ale musel. Takmer zavraždila Hallie. Prehnane ju rozmaznával, čím spôsobil viac škody ako úžitku. Usúdila, že si bezočivo môže robiť, čo sa jej zapáči bez uvažovania nad tým, aké to bude mať následky pre ich rodinu. Unavovalo ho po nej zametať. Z veľkej časti vinil sám seba. Pochyboval, že pokarhaním napravi jej charakter.

Z úvah ho vytrhlo cinkanie zvončeka nad dverami.

Vystrel sa a odpil si z kávy. Na mramorovej podlahe sa ozvalo pravidelné klopanie opätkov. Neobzrel sa, ďalej pil teplý nápoj. Pozval ich do tejto kaviarne, lebo má rád ich kávu z čerstvo pomletých kolumbijských zrn. Stôl zakryl tieň a ovanul ho parfum skombinovaný so zápachom kamilkových cigariet. Idalaine. Chvíľu stála oproti nemu, ale nezdvihol k nej oči. Načúval, či nevojde druhá osoba, ktorú pozval.

Žena odtiahla stoličku a posadila sa. Až potom sa na ňu pozrel. „Idalaine,“ oslovil ju. „Mal som obavy, že neprídete.“

„Po takom milom pozvaní?“ Z očí jej sršalo opovrhovanie, no ani to neovplyvnilo jej do detailov vyšperkovaný

zjav. Krátke vyfúkané vlny lemovali jej strohú tvár. Líčenie mala decentné, perlové náušnice ladili s náhrdelníkom, ktorý jej odpočíval vo výstrihu. Iba výrazný rúž udieral do očí. Nehodil sa jej. „To by som si nedala ujsť.“

Alfred po incidente v lese prehl'adal dom. Vlastne by ho skôr prekvapilo to, keby nenašiel nijaké odpočívacie zariadenie alebo kameru. Idalaine bola opatrná. Alfredova ochranka robievala kontroly v dome a zariadenie v jedálni si nevšimla. Musel sa do pátrania vložiť samotný Alfred, až vďaka tomu mu padla do rúk kamera, ktorú nastražila Hallie.

Idalaine by pochválil, keby nenarušila súkromie jeho rodiny. Na jej mieste by tiež umiestnil kameru do jedálne. Ľudia si pri jedle nedávali pozor na ústa. Viedli plodné konverzácie, vďaka ktorým sa toho o nich dalo veľa dozvedieť. Idalaine mala jeho rodinu nepochybne dopodrobna preštudovanú. Poznala ich slabé i silné stránky, či niektoré hrôzostrašné tajomstvá. Vedela o Lilian, čím držala v šachu Adu. Za normálnych okolností, a nebyť toho, že je to Gregoryho sestra, by si koledovala o rozsudok smrti.

Pozval ju s Hallie cez kameru v jedálni všetko prediskutovať do kaviarne.

„Žiadal som o stretnutie s vami obomi,“ podotkol Alfred a obzrel sa na dvoch mužov v oblekoch, ktorí stáli pri dverách. So slnečnými okuliarmi a so slúchadlami v ušiach budili pozornosť a znepokojenie, čo spôsobilo, že dvaja zákazníci odišli. Alfred si tých mužov pamätal z lesa.

„Violet, bohužiaľ, nepríde,“ tľoskla jazykom. „Môžeš sa rozprávať so mnou a ocenila by som, keby to prebehlo rýchlo a bezbolestne. Nech ti nenapadne niečo hlúpe. Vonku mám ďalších mužov.“

„Chcem, aby ste s Hallie boli v bezpečí, preto som vás sem pozval. Niektoré veci ste si zle vysvetlili...“

„Pochybujem,“ odporovala mu arogantne, no nedal sa rozhodnúť, aj keď nemal rád prerušovanie. „Práve naopak. Objavili sme špinu, ktorú si sa snažil zakopať. Urob nám obom láskavosť a odpusť si pekné reči, na mňa neplatia. Zahrávať sa s mojou rodinou ti neprejde, o to sa postarám.“

Alfred sklonil hlavu. Predpokladal, že to s ňou bude náročné. Bola neústupčivejšia, ako čakal. „Nie je nijaké my a vy. Neidem proti vám. Všetko, čo som robil, bolo v záujme našich rodín. Netušíš, čoho sa Gregory dopustil.“

Tentoraz si udržala opovrhujúcu masku a nestratila trepezlivosť ako v lese, keď spomenul Gregoryho. Dôkaz, že ju nahneval, sa odrážal v jej pevne stisnutých perách. „Aké nechutné. Viniť za svoje chyby mŕtveho.“

„Nie je to tvrdohlavosť, ktorá mi nedovoľuje pripustiť si zlyhanie, je to fakt,“ pokračoval mierne. „Gregory nás uvrhol do tohto šialenstva tým, čo vykonal. Pochybil som jedine v tom, že som mu dôveroval, keď sme utiekli zo základne. Vtedy mi klamal. Vzal odtiaľ niečo, čo mu nepatrilo, a rozzúrnil vedenie. Odhalil som to neskoro. Už sa nedalo nič robiť. Mohol som akurát zmierniť škody a modliť sa, že nás nedostanú všetkých.“

Idalaine si ho premerala s prižmúrenými očami a prekrižila si ruky na hrudi. Nie pevne, nepôsobilo to ako obranné gesto. Znudene si ťukala ukazovák po lakti. To, čo jej povedal, ju nezasiahlo, takže pravdepodobne vedela viac, ako predpokladal. „Musím uznať, Alfred. So slovami ti to ide, lenže nič, čo povieš, nezmení skutočnosť. Môj brat, jeho žena a syn sú mŕtvi a ty si sa postaral o to, aby ich celý svet vnímal ako oddaných nasledovníkov Čiernej ruže. Nezáleží na tom, aký podiel viny má na tejto situácii Eugen, zachoval si sa ako podliak. Pošpinil si váš vzťah.“

„Tiež by si to urobila, keby si nemala na výber. Mohol

som hrať s nimi či proti nim. Lenže ak majú v hrsti život tvojich detí, hranica toho, čo je odpustiteľné, sa posunie tak veľmi, až akékoľvek zábrany miznú. Pri timbletonskom masakri sme mohli umrieť všetci, alebo mohol zomrieť len Gregory a Zain. Vybral som si to druhé. Keby sa to netýkalo Jacoba, odídem na druhý svet s Gregorym, aj tak sme si vždy mysleli, že umrieme v službe po boku toho druhého, ale prečo by mal niest' následky za Gregoryho sebeckosť práve môj Jacob? Všetky naše deti? To, že vtedy nechali nažive mňa, nebola láskavosť, ale trest. Keby som sa neriadil tým, čo požadujú, musel by som sledovať, ako mi jeden po druhom umierajú členovia rodiny. Možno potom, keď by som trpel dostatočne dlho, by ma milosrdne zabili.“

„Nemusíš sa so mnou deliť o srdcovúce historky,“ schladila ho nedotknuto. Znepokojovalo ho, že nedala najavo hlbšiu emóciu. Pôsobila chladne ako agenti vytrénovaní v MOZ. V podstate ho zrkadlila, čo nebolo dobré. A obzvlášť to nebolo dobré pre Hallie. „Nevyvoláš vo mne súciti. Kedysi som dúfala, že trpieť ťa prinútim ja a Violet, ale v podstate nezáleží na tom, kto sa postará o to, že budeš žiť v pekle.“

Nechcel si pripustiť, že Idalaine mala rovnakú krv ako Gregory. On bol zasnívaný dobrák, aj keď ho v MOZ okresali tréningom a prinútili ho robiť veci, ktoré sa mu priečili. Preto od neho Alfred nečakal klamstvá a zradu, preto sa udial timbletonský masaker. Priveľká dôvera ho zaviedla do slepej uličky. Idalaine dávala otvorene najavo pochybnú povahu. V tieni takejto ženy vyrastala Gregoryho dcéra. Z Violet nemal nikdy dojem, že by bola zlá, zdala sa mu stratená. Často mal v jej prítomnosti pocit, ako keby reagovala inak, než v skutočnosti chcela. Sebaovládanie mala vycibrené na sto percent, nepochybné pod Idalaininým dozorom.

„Domnieval som sa, že pre Hallie je prvoradá pravda,“

odvážil sa odpovedať vo viere, že ju prinúti urobiť chybu a odhalí mu zo seba viac. „Ale ty si iná. Nezáleží ti na tom, čo urobil Gregory. Odmieťaš akékoľvek iné alternatívy než tie, ktorým si sa oddala. Žiješ z nenávisti k mojej rodine a predstava, že by som mal pravdu, ťa rozčuľuje.“

Napravila si svetloružové sako a pod stolom si prekrižila nohy. Obdarovala ho prefíkaným úsmevom. „Opatrne, Alfred. To, že som otvorená vyjednávaniu, neznamená, že ma môžeš urážať.“

„Sme na rovnakej strane. Nedovoľ nenávisti, aby ti zatienula úsudok. Nechcem, aby sme boli nepriatelia.“

„Zatiaľ si neurobil nič preto, aby sme nimi neboli,“ oznámila mu, akoby diskutovali o nepodstatnej obchodnej transakcii.

Alfred to vzal ako šancu, vedel, že sa musí lepšie predať. „Čo odo mňa požaduješ ako uistenie? Ako si môžem získať tvoju a Hallinu dôveru?“

Nebadane našpúlila ústa a zaťukala nechtami po stole. Vstala, napravujúc si sukňu. „Prekvap ma.“

„Dovolíš mi potom porozprávať sa s Hallie?“ spýtal sa, keď odchádzala. „Je to dôležité.“ Idalaine neobmäkčil, ale Hallie, aj keď ju zmanipulovala, bola rozumnejšia. Už v detstve v sebe ukrývala Pearlínu dobrosrdečnosť a Gregoryho naivitu. Idalaine to v nej nemohla všetko potlačiť. Dúfal v to. Stačilo by mu, keby ju zneistil, keby sa zamyslela nad tým, že veci nie sú čierno-biele a jej nenávisť neochráni živých a nespasí mŕtvych.

Pri prázdnom stole sa zastavila a otočila. „Vieš, čo je nezvyčajné? Predtým som ti povedala, že som našla Jacoba, ale ani raz si sa naňho nespýtal. Čakala som, že budeš žobrat' o informácie, nie o moju dôveru. Takmer to pôsobí, akoby ťa tvoje najstaršie decko nezaujímalo a pritom si pred

chvíľkou bedákal, aké je nespravodlivé, že deti trpia za hriechy rodičov.“

Postavil sa, na čo zareagovala jej ochranka siahnutím po zbraniach za opaskom. Nepriblížil sa k nej, chytil sa stoličky. „Nesprávne si ma pochopila. Samozrejme, že chcem svojho syna, ale zmieril som sa s dvomi skutočnosťami. Po prvé viem určite vďaka tvojmu postoj, že by si mi o ňom neposkytla informácie. Dosiahli by sme iba to, že by som sa ponižoval a ty by si sa na mne zabávala. A po druhé môj Jacob sa zatiaľ nemôže vrátiť domov. Ak si ho našla, je buď s tebou, alebo si ho skryla. A to znamená, že ho nemá MOZ, čo pokladám za prvoradé. Je v bezpečí a oni majú o jednu výhodu menej.“

Nadvihla obočie. „Predpokladáš, že so mnou je nejaký Zivak v bezpečí? Zaujímavé.“

„No tak, Idalaine,“ nechcene na ňu použil tón, aký používal na deti, keď ich napomínal, „nie si taká hlúpa, aby si mu niečo urobila. Teraz si síce v mylnej domnienke, že som tvoj nepriateľ, ale ver mi, keby som ním bol naozaj, pocítila by si to. Nepreháňaj to so zaslepenosťou, nech náhodou nezakopneš na svojej pomstychtivej ceste k víťazstvu. Ako som povedal, keď ide o životy našich detí, to, čo je neodpustiteľné, stráca význam. Nebudem brať ohľad na to, kto si, ak im ublížiš.“

„Iné od teba ani nečakám.“

Zaťal nechty do stoličky. „Hovorím aj o Hallie, nielen o mojich deťoch.“

Zatvárala sa pobavene. „Nárokuješ si Gregoryho dcéru?“

„Ty si na ňu stratila nárok v momente, keď sa dostala do Čiernej ruže. Gregoryho by to zničilo. Možno je dobre, že tu nie je, aby to videl.“

Tým jej zmyl z tváre stopy po výsmechu. Počastovala ho

pohľadom ostrým ako britva, no neušlo mu, ako sa natrhla jej chladná vypočítavosť.

Dobre, tak by to malo byť. Presvedčil sa, že nebola úplná sociopatka, a aj keď sa v nej obavy o neter skrývali kde-si veľmi hlboko, boli tam.

Sadol si a dopil studenú kávu. Idalaine odišla a on si pod stolom prekrížil nohy. Zapozeral sa z okna na odchádzajúce autá.

Pre Gregoryho mohol urobiť jedinú vec.

Ochrániť Hallie.

Aj keby to malo byť pred ňou samotnou alebo pred Idalaine.

1

S výkrikom sa prevalím z postele na zem a zamotám sa do káblov, ktoré ma tak omínajú, že sa panicky rozoženie. Niečo ma tlačí a ťahá, kolenami sa oškriem o koberec. Keď sa narovnam a podopriem dľaňami, konečne sa zbavím káblov a vytrhnem si z ohybu lakt'a infúziu. V ušiach sa mi rozozvučí otravné pípanie.

Dychčiac sa rozhlíadnem po izbe, či sa náhodou môj sen s vláknami nepreniesol do reality.

Nijaké pavučiny, iba povedomý krémový gauč, povedomé saténové závesy pred oknami a povedomé komody.

Štuchnem do tlačidla predlžovačky, čím vypnem jačiace prístroje. Miestnosť sa ponorí do ticha.

Odhriem si zo spoteného čela vlasy a opriem sa chrbtom o posteľ, pričom pocítim v spodných partiách tlak. Vyhrniem si nočnú košeľu a do krku sa mi vytlačí žľč, keď uvidím hadičku. Pohľadom smerujem po nej k prázdnemu priesvitnému vrečku.

Nebudem panikáriť. Nič sa nedeje...

Nie, niečo sa deje.

Zdvihnem ruku bez sadry, zatočím zápästím aj plecom, pomykám prstami. Nebolí ma to. Ani len chabá ozvena po nepohodlí. Hýbe sa mi trochu ťažšie a v nohách mi brní, ale zmizli mi z kože stopy po Adinom útoku. Zaškŕka mi v bru-

chu. Pri striktnom nízkosacharidovom stravovaní zriedkavo pociťujem hlad. Prejavuje sa zväčša bolesťou hlavy a slabosťou, vtedy viem, že sa musím najesť. Takýto odporný krč som dávno nemala.

Postavím sa a ignorujem pritom hadičku, ktorá zo mňa trčí. Pri predstave, že by som ju vybrala, ma oblieva pot. Zاتمnie sa mi pred očami a skončím čiastočne usadená na posteli.

Opatrne sa otočím, sklznem zadkom naspäť na koberec. Zavriem oči.

Tie vzápätí otvorím, keď mi vyskočí v myšlienkach desivá spomienka.

„Už s nami viac nebudeš vydrbávať!“ zasyčala Adaline a sotila ma zo schodov.

Nasajem do seba vzduch a zatnem si prsty do stehien. Nedusím sa hlinou, ale úzkosťou. Úzkosť je v poriadku, tá ma nezabije. Ada bola vždy zákerná sviňa, stratila som pri nej obozretnosť a takmer ma to stálo krk. Neobetujem jej zdravý rozum a odhodlanie.

Takú radosť jej nedoprajem.

Adalinine pomstychtivé chůtky však nie sú jediný problém. Prečo by som to mala mať jednoduché?

Zovriem si hlavu a nechty si zaryjem do lebky. Na jazyku sa mi zbiera kyslá chuť zúfalstva.

Ida sa dohodla s Joy, ktorá v priamom prenose hodila zranenia, čo som utržila od zivakovskej princezničky, na Cartera. Postarala sa o vyšetovanie Blueoak Lab, aby očistila svojho otca. Celému svetu odhalila, že som bola v Čiernej ruži a že Carter vraždí dievčatá z Charlesovej univerzity.

Skrúti sa mi žalúdok.

Môj a Idin plán zlyhal. Alfred, Logan a Adaline vedia, kto som. Zistili to skôr, ako som našla pravdu o smrti rodiny.

A Brooks...

Nahlas zaplačem.

Brooksa som zradila a ťahala za nos dovtedy, kým toho nemal dost'. Keď mu Alfred alebo Logan prezradia, kto som, zlomí mu to srdce.

Stanem sa týraným dievčatkom z jeho minulosti, voči ktorému prechovával výčitky, ale ktorému nemôže odpustiť chyby v prítomnosti.

Dvere izby sa rozrazia, na čo sa strhnem a utriem si slzy. Zvláštne, že nebolo zamknuté. Poľavil Idin hnev?

Dnu vpadne Markus a takmer sa potkne o vlastnú nohu. Skončí na kolenách. „Violet!“ zvolá s úľavou. „Violet! Bože, Violet!“

„Nepokladala som ťa za náboženský typ,“ podotknem pobavene, ale keď sa roztrasie, pobavenie ma prejde. „Pláčes?“

Vytrčí ukazovák. Máva ním zhora nadol a fňuká. „Ty... ty... ako si mohla... nechať ma tu s ňou... Violet!“ zakvíli a zloží sa čelom na koberec.

Jeho emotívna reakcia je pre mňa natoľko šokujúca, až mám podozrenie, že Ida na mňa skúša mätúci experiment, lebo je zvedavá, ako zareagujem v novej situácii. Neviem si však predstaviť, ako by Markusa dotlačila k slzám. Nový dron si už kúpil a keď mu minule núkala dovolenku v exotike, skoro sa zadrhol kolou.

Prichytím sa posteľe a vstanem pomalšie, aby sa mi nezakrútila hlava. Trochu sa rozkročím, hadička medzi nohami ma irituje.

Dvere vyplní Jarkova dvojmetrová postava. Unavené oči má sčervenané, pod nimi vačky a na brade mu rastie strnisko pretkané striebornými chlpmi. Štyrmi krokmi preklenie vzdialenosť a zovrie ma v náručí.

Rozpačito ho potľapkám po pleci. „Aj ja ťa mám rada.“
Schytí ma za ramená. „Ako sa cítiš?“

„Vyspato,“ odpoviem pravdivo a strasiem ho. Pre zmenu som nemala nočnú moru o tom, že ma Adaline zakopáva, no môj podivný sci-fi sen tiež nebol ktoviečo. Aspoň som zahliadla ockovu tvár a na okamih som sa cítila ako doma.

„Bodaj by si nebola vyspatá!“ Markus sa pozbiera. Pouciera si oči do rukáva károvanej košele. Prejde ku mne a drgne ma. „Máš šťastie, že si sa prebrala, inak by som ťa zaškrtil. S Idou sa to nedalo vydržať. Preplatíš mi minimálne mesiac psychickej ujmy!“

Pokrútim hlavou. „Čo prosím?“

„Drahá!“ teta ma osloví s takou razanciou, až sa myknem a vzápätí sa automaticky skrčím. Som v pomykove, znie zúrivo a zároveň unavene aj neveriacky. Nechápem, ako sa dá vložiť do jedného zvolania toľko protichodných emócií. Ak k tomu pripočítam, že hodnoty tetinej empatie sa pohybujú niekde na škále januárových teplôt...

Vystriem sa a poťahám si nočnú košeľu. Nech sa deje čokoľvek, musím to zvládnuť s gráciou. „Áno?“ Od zdeseňa mi podskočí hlas, čo je jasné znamenie, že s gráciou mi to nevyšlo.

Teta si položí dlaň na hrud' a od úľavy si vydýchne. Postrehnem na nej ďalšie odchýlky. Perfektne vyfúkané vlasy, ktorými sa bežne pýši, nie sú také perfektné a potrebovali by zafarbiť. Okolo úst jej vystupujú výraznejšie vrásky, z čoho súdím, že viac ako mesiac nenavštívila kozmetický salón. Tiež jej chýba obľúbený rúž.

Som z nej maximálne vykoľajená. „Teta, si v poriadku?“

„Ida je v poriadku, to ty si tá, kto nebol v poriadku!“
Markus rozhodí rukami. „Mysleli sme si, že sa nepreberieš. Vyše mesiaca si bola tuhá ako mŕtvola.“

„Mesiaca?“ Posadím sa na posteľ a upriem zrak na te-
tu. „Mesiaca?“

Pery skrčí do linky a prikývne.

Za jej chrbtom sa objaví muž. Je o hlavu vyšší od te-
ty, čierne vlasy má stiahnuté do chvosta. Jednu ruku skrý-
va vo vrecku džínsov, druhou mi mávne na pozdrav. Na zá-
pästí sa mu ukáže tetovanie listov. „Ahoj, Hallie, som rád,
že si hore.“

Toto je zrejme ďalší sen. Musí byť.

Inak nemám vysvetlenie na to, že vidím Jacoba Zivaka.